

[Krag.]

efter min Mening. Men jeg forstaaer meget vel, at den højtærede Minister, som Forholdene ligger, er gaaet frem paa den Linie, han er. Naar den højtærede Minister siger, at jeg tidligere har omtalt Virkningen af den Fremgangsmaade, som jeg oprindeligt har taget Ordet for, paa en saadan Maade, at man derigennem vilde naa til en Konvertering af de højt forrentede Laan i Købstads-ejendomme, men derimod ikke i Landejendomme, og Ministeren dertil føjede, at Tanken om at konvertere uden at gaa i Pari først er moden nu, vil jeg sige til Ministeren, at naar han hævder, at de uensartede Obligationsskurser vil hindre en Pariføring og stille saa store Krav til Krisefonden og derigennem til Nationalbanken og Statskassen, at Sagen maatte opgives, er jeg vedvarende af den Opfattelse, at deri har Ministeren ikke Ret, og at en Lovgivning, som fastslog Konvertering ned til en vis Kurs, øjeblikkelig vilde have den Virkning uden væsentlig Indsats fra det offentliges Side, at alle Obligationer forrentede over den fastsatte Maksimalrente vilde gaa i Pari, og jeg tilføjer, at jeg her fra denne Plads har sagt, at vel erkendte jeg, at det i første Række vilde resultere i, at Obligationer funderet i Købstadsejendomme og specielt i Hovedstadsejendomme vilde gaa i Pari, men at jeg paa den anden Side var af den ganske bestemte Opfattelse, at en Stigning af Kurserne for Obligationer funderet i Landbrugsejendomme samtidig vilde indtræde, og at Staten derefter paa et hvilket som helst Tidspunkt kunde over for disse sidste sætte ind med Foranstaltninger, som sikrede en Ombytning af de højt forrentede Obligationer med lavere forrentede. Og her kunde den Fremgangsmaade, som den højtærede Minister nu i Almindelighed er inde paa, særdeles vel være anvendt over for 4½ og 5 pCt.s Obligationer funderet i Landejendomme, hvis Kurs man havde bragt op i en rimelig Højde; det kunde være gjort saaledes, at en saadan Ombytning skulde være tilendebragt inden for et vist Tidsrum.

Den højtærede Minister har ikke villet; lang Tid er forløbet, meget Vand er løbet i Stranden, inden vi er naaet ind paa en Bane, som kan føre til Maalet. Om dette skal vi ikke yderligere diskutere. Den højtærede Minister har ikke taget Afstand fra den Opfattelse, som jeg gentagende, hvad denne Sag angaar, har fremført, og det kan jeg for saa vidt kun være tilfreds med. Det er jo menneskeligt at fejle og endnu mere menneskeligt at undlade, men det er al Ære værd at erkende det.

Maa jeg saa sige til den højtærede Minister, at jeg maa opfatte hans sidste Udtalelser saaledes, at de er Udtryk for, at dette Konverteringsforslag ikke er kædet sammen med den øvrige Række af Kriseforslag. Hvis jeg har misforstaaet den højtærede Minister paa dette Punkt, beder jeg ham om at rette mig, og sker det ikke, gaar jeg ud fra, at min Opfattelse er rigtig, at dette Forslag er ikke knyttet til hverken Indkomstskatteforslag, Understøttelsesforslag eller Forslag til Ændring af Prisniveauet for Landbrugsprodukter her i Landet. Det eneste Forslag, som den højtærede Minister har kombineret det foreliggende med, er Forslaget om Forhøjelse af Grundskylden. Den højtærede Minister begrundede dette med, at denne Rentenedsættelse ikke bør komme Ejere af Købstadsejendomme umiddelbart til gode. Det er rigtigt, at vi har været inde paa Drøftelsen af dette Spørgsmaal paa et tidligere Tidspunkt, og at jeg har erkendt, at man inden for et vist rimeligt begrænset Tidsrum kunde anlægge et saadant Ræsonnement. Derfor har jeg over for dette ogsaa erklæret mig rede til at tilvejebringe en Ordning, som sikrede Krisefonden Fordelene ved den Rentelettelse, som gennem en saadan Lovgivning tilvejebragtes for Ejere af Beboelsesejendomme, men rigtignok aldrig paa den Maade, den højtærede Minister her foreslaar, og som — ganske bortset fra den Grundopfattelse, som altid har været hævdet af Venstre, at Ejendomsskatter til Staten bør være faste Skatter — vil falde paa Grundejerne ude over Landet, uanset om de har nogen Fordel af denne Konverteringsordning eller de ikke har. Den, der i Forvejen har et 4 pCt.s Laan, og som denne Konvertering er uvedkommende, faar forøget Byrde, og det gælder alle dem, der har Laan til 4 pCt. eller derunder. Endvidere vil man udstrække dette til Landbruget den Dag, da Landbruget har en Forrentningsprocent af 3,5. Nu har man talt igennem Aar om, hvilken overordentlig Betydning det har at faa Renten ned: Krisen, som vi staar i, er en Rentekrise, er en Gældskrise — og saa er man rede til at tage Virkningen bort den Dag, Landbruget faar en Forrentningsprocent af 3,5! Det giver et ganske tydeligt Billede af, hvilken Alvor man kan tillægge Regeringspartiernes Betragtninger paa dette Omraade. Men den højtærede Minister kan særdeles vel faa tilvejebragt en Ordning, som indenfor et vist Tidsrum sikrer, at Lettelsen i Købstads-ejendommenes Rentebyrde som Følge af denne Lovgivning foreløbig kommer Krisefonden til gode. Det kan han særdeles vel